

Arrest

nr. 75 750 van 24 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 9 december 2011 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 12 oktober 2011, waarbij de aanvraag om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, tot een verblijf gemachtigd te worden ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienden via een op 28 november 2010 gedateerd schrijven een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 12 oktober 2011 de beslissing waarbij de aanvraag van verzoekende partijen om tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden ongegrond verklaard werd. Deze beslissing die verzoekende partijen op 16 november 2011 ter kennis gebracht werd, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 28.11.2011 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

[K., K.] [...]

+

[A., A.] [...]

+ kinderen

[K., H.], [...]

[K., D.], [...]

Nationaliteit: Arménie (Rép.)

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden(en):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

De arts-attaché stelt in het medisch advies dd. 29.09.2011 (zie gesloten omslag in bijlage) dat:

“Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat deze problematiek, hoewel dit kan beschouwd worden als pathologie die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar is in Armenië.

Vanuit medisch standpunt is er dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.”

Dusdanig stelt zich de vraag naar de toegankelijkheid van de benodigde medische zorg in het herkomstland van betrokkene, zijnde Armenië.

Dat in Armenië geen systeem van sociale zekerheid bestaat, doch dat de zorgen gratis zijn voor patiënten uit de sociaal zwakkere groepen of voor patiënten met ziekten die opgenomen zijn op de lijst voor gratis zorgen. Dat de aandoeningen van betrokkene opgenomen zijn op de lijst voor gratis zorgen.

Aangezien deze beslissing ook geldt voor de ouders en de broer van betrokkene, kan er van worden uitgegaan dat zij bij hen de nodige familiale en financiële steun kan verkrijgen. Bovendien blijkt uit de ondervraging tijdens de asielprocedure (zie administratief dossier) dat er door het gezin 20 000 dollar zou betaald zijn aan de smokkelaar voor de reis naar België, hieruit kan enigszins afgeleid worden dat het gezin waarvoor deze beslissing geldt, niet onvermogen blijkt te zijn.

Verder kan betrokkene beroep doen op het REAB-programma van de International Organisation for Migration (IOM). De IOM wil de zelfstandigheid en integratie van mensen die terugkeren naar hun herkomstland verbeteren door ze te assisteren bij hun terugkeer en hun reïntegratie. Zo kunnen ze beschikken over microkredieten om hen te ondersteunen bij de opbouw van een nieuw leven.

Uit het advies van de arts-attaché blijkt dat betrokkene kan reizen en dat er geen medische noodzaak tot mantelzorg is.

Gezien de nodige medische behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in Armenië, dient de aanvraag ongegrond verklaard te worden.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,

of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3.2. Ambtshalve moet wel worden vastgesteld dat de derde verzoekende partij, geboren op 24 januari 1998 niet over de vereiste bekwaamheid beschikt om in eigen naam een annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in te stellen. Het beroep tot nietigverklaring is bijgevolg niet ontvankelijk in de mate dat het door derde verzoekende partij werd ingesteld (cf. RvS 15 februari 2006, nr. 155.037).

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoekende partijen voeren in een enig middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Zij verstrekken volgende toelichting:

"De bestreden beslissing van de DVZ maakt een bestuurshandeling uit zodat deze overeenkomstig de wet op de uitdrukkelijke motivering dient te worden gemotiveerd. De DVZ dient zijn beslissingen op gemotiveerde wijze te nemen, hetgeen niet gebeurd is in casu.

Het Hof van Cassatie heeft geoordeeld naar aanleiding van de schending van het grondwettelijk principe inzake motivering van rechterlijke beslissingen dat de motivering een wezenlijke waarborg tegen willekeur is en als bewijs geldt van het feit dat opgeworpen middelen werden onderzocht (Cass. 12 mei 1932, Pas. 1932, I, 166).

Dit principe werd eveneens in de grondwet opgenomen onder artikel 149 G.W..

De betwiste beslissing voldoet zelf niet aan de motiveringsvereiste omschreven in de formele motiveringswet en in andere rechtsbronnen (Arbeidshof Gent, 14 december 1994, RW, 1995-96, 49).

Dat dit niet gebeurd is, of minstens zeer gebrekkig, zal blijken uit de hierna opgesomde vergissingen in de bestreden beslissing van de DVZ.

[...]

Verzoekster kan niet akkoord gaan met de motivering zoals voormeld.

Verzoekster stelt dat de motivering van de bestreden beslissing onjuist is, waar zij vermeldt dat er een adequate behandeling voor de ziekte voorhanden is in het land van herkomst.

Verzoekster maakte volgende documenten over met betrekking tot haar gezondheidsproblemen:

- Medisch attest dd 26.10.2010
- medisch attest dd. 05.11.2010
- medisch attest dd. 08.02.2011
- medisch rapport dd. 16.03.2011
- medisch attest dd. 17.05.2011

Uit de medische attesten die verzoekster overmaakte aan DVZ blijkt duidelijk de ernst van de ziekte van verzoekster. Verzoekster lijdt aan diabetes mellitus type 1. Zij wordt behandeld met insulinetherapie. Dit betreft een levenslange behandeling waarbij een regelmatige opvolging door een diabetoloog (endocrinoloog) noodzakelijk is.

Ook de arts-attaché stelt in zijn medisch verslag dat verzoekster een levensbedreigende aandoening heeft waarvoor een adequate behandeling absoluut noodzakelijk is.

Verzoekster heeft duidelijk nood aan medische verzorging van een aanvaardbaar kwalitatief niveau.

Niettegenstaande dit gegeven, beperkt de tegenpartij zich er toe te stellen dat de nodige medische behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in Armenië.

Nochtans bepaalt artikel 9ter Vreemdelingenwet duidelijk dat een vreemdeling recht op verblijf heeft indien er in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voor zijn ziekte aanwezig is.

Dit heeft voor gevolg dat de Dienst Vreemdelingenzaken zowel de toegankelijkheid als de beschikbaarheid van de medische zorgen voor de ziekte van verzoekster dient na te gaan en hierbij dient rekening te houden met het kwalitatief niveau van de medische verzorging in het thuisland om zich ervan te vergewissen dat een terugkeer naar het land van herkomst geen inbreuk uitmaakt op artikel 3 EVRM dat bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan foltering noch aan een onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen."

Ook de Raad van State stelde dat:

« La circonstance qu'un étranger serait frappé d'un arrêté d'expulsion ne dispense pas l'administration de s'assurer que le retour de celui-ci vers son pays d'origine ne risque pas de l'exposer à un traitement inhumain et dégradant notamment, parce qu'il n'est pas établi qu'il pourrait y bénéficier des soins que nécessite son état de santé » (CE, 05.10.1999, n°82.698 et L. LEJEUNE et F. MATHY «La jurisprudence du Conseil d'Etat au contentieux médical des étrangers », RDE, 2002, n°119, page 395);

Hieruit blijkt dat verzoekster moet kunnen beschikken over een medische verzorging die haar gezondheidstoestand vereist. Onderzoek naar het kwaliteitsniveau van het gezondheidssysteem in het land van herkomst kan hiervan niet losgekoppeld worden.

Dergelijk onderzoek is in casu niet gebeurd. De DVZ beperkt zich ertoe te stellen dat de nodige medische behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in Armenië, zonder het kwalitatief niveau van de medische verzorging in overweging te nemen.

Daarnaast dient de beschikbaarheid van de medische zorgen in het land van herkomst ook onderzocht te worden in het licht van de toegankelijkheid van de medische zorgen voor de vreemdeling vanuit een financieel oogpunt.

Wat de onbeschikbaarheid van de medische zorgen in Armenië vanuit financieel oogpunt betreft, wenst verzoekster nog te verwijzen naar het artikel « Is there a role for user charges? Thoughts on health system reform in Armenia » gepubliceerd door het World Health Organization waarvan een kopie in bijlage wordt gevoegd.

Hieruit blijkt de onbeschikbaarheid van de medische zorgen in Armenië vanuit financieel oogpunt.

Tot dezelfde conclusie komt men in het artikel van 19 mei 2011 dat gepubliceerd werd in het dagblad Joxovurd en waarvan eveneens een kopie met vertaling in bijlage wordt gevoegd. Hieruit blijkt dat corruptie een ernstige bedreiging vormt op het niveau van de gezondheidszorg in Armenië.

Dat aldus een terugkeer naar het land van verwijzing in hoofde van verzoekende partij op onbetwistbare wijze een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM dat bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan foltering noch aan een onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen."

De motivering moet adequaat zijn, wat betekent dat ze betrekking moet hebben op de beslissing, dat ze duidelijk moet zijn, precies, volledig en toereikend.

Een dergelijke motivatie wordt special vereist wanneer de administratie beschikt over een appreciatie-bevoegdheid, zoals in het onderhavige geval (P. VAN ORSHOVEN, 'De uitdrukkelijke motivering van administratieve rechtshandelingen', R.W. 1991-1992, 490).

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de DVZ onvoldoende de adequaatheid, de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van medische behandeling voor de ziekte van verzoeker onderzocht heeft. De bestreden beslissing is dan ook manifest foutief en onvoldoende gemotiveerd en schendt het artikel 3 EVRM, het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en de art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991."

4.2. Verwerende partij repliceert als volgt:

"Betreffende de voorgehouden schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoeker de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass.. 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79. 522: alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993. z.p.; Antwerpen. 16.6.1998. F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hem toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoeker toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9ter ongegrond wordt verklaard en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verzoekers uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoekers' beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door hen geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat dit aspect van verzoekers' enig middel onontvankelijk, minstens ongegrond is.

De verwerende partij laat vervolgens gelden dat verzoekers evenmin kunnen worden gevolgd waar zij voorhouden dat de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd werd betreffende de beschikbaarheid van de nodige medische zorgen in Armenië.

Dienaangaande verwijst de verwerende partij naar de concrete motieven van de bestreden beslissing die hier als herhaald kunnen worden beschouwd.

Deze overwegingen laten verzoekers toe om te achterhalen om welke redenen hun aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard.

De verwerende partij wijst op de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die bepaalt:

“Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging tot voorlopig verblijf is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (R.v.St. nr. 101.624 dd. 7.12.2002).” (R.v.V. nr. 1613 dd. 11.9.2007; R.v.V. nr. 3437 dd. 7.11.2007; R.v.V. nr. 3488 dd. 9.11.2007)

De motieven van de bestreden beslissing volstaan opdat zou komen vast te staan dat de gemachtigde geenszins op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat verzoekers aanvraag ongegrond is.

De verwerende partij laat dan ook slechts gelden dat de bestreden beslissing deugdelijk en afdoende werd gemotiveerd. Er is naar behoren voldaan aan de materiële motiveringsplicht, hetgeen onmiddellijk kan worden vastgesteld wanneer men er de motieven van de bestreden beslissing op naslaat.

Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt duidelijk dat de gezondheidsproblemen die werden aangehaald door verzoekers geen actuele aandoeningen uitmaken die een reëel risico inhouden voor haar leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling en dit gelet op het gegeven dat er in Armenië behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk is, terwijl verzoeker ook kan reizen naar dit land.

Uit dit advies blijkt zeer duidelijk dat de door verzoekers naar voor gebrachte medische stukken zeer grondig werden onderzocht, én waaruit duidelijk blijkt dat de toestand in Armenië werd nagegaan.

Gelet op het feit dat de ambtenaar-geneesheer adviseert dat er geen bezwaar is vanuit medisch oogpunt naar een terugkeer naar Armenië, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid om het advies van de ambtenaar-geneesheer te volgen.

Te meer nu de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid ter dege heeft onderzocht of de noodzakelijke medische behandelingen financieel toegankelijk zijn in Armenië.

Terwijl het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, als annulatierechter, niet toekomt zich in de plaats te stellen van de ambtenaar-geneesheer noch van de gemachtigde [en hij] enkel kan nagaan of de beslissing niet kennelijk onredelijk is.

Verzoekers beschouwingen falen in rechte en kunnen niet worden aangenomen.

Volledigheidshalve merkt de verwerende partij op dat verzoekers niet kunnen verwijzen naar artikelen die pas na de beslissing werden voorgelegd, gezien de gemachtigde van de federale Staatssecretaris

voor Migratie- en Asielbeleid hiermee geen rekening heeft kunnen houden bij het nemen van de bestreden beslissing.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. (Zie ook: RvV, nr. 509, 29 juni 2007)

In verzoekers middel is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden.

Al evenmin kunnen verzoekers worden gevolgd waar zij beweren dat de kwaliteit van de medische verzorging in overweging dient te worden genomen.

De verwerende partij herhaalt dat de ambtenaar-geneesheer onderzocht heeft of de vereiste medische behandeling voorhanden is in Armenië, terwijl de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid de toegankelijkheid ervan heeft nagegaan en vastgesteld heeft dat er een adequate behandeling is in Armenië.

Bovendien:

“Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst : de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel « in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn », kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).”

Tot slot merkt de verwerende partij nog op dat verzoeker niet aantoont dat art. 3 EVRM geschonden zou zijn, gezien het Italiaanse opvangsysteem te wensen overlaten.

Het Hof van Cassatie oordeelde reeds bij arrest dd. 4.2.1993 (nr. 9567) dat het uit het land zetten van een vreemdeling een schending van het art. 3 E.V.R.M. kan uitmaken, in zoverre er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien hij aan die Staat (waaruit hij gevlucht is) wordt overgeleverd, een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, maar dat die bepaling evenwel niet impliceert dat een vreemdeling het recht heeft het grondgebied van een bepaalde Staat binnen te komen of er te verblijven”.

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu verzoeker ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt.

Er is in casu geen sprake van een reëel risico om te worden onderworpen aan folteringen, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een eventualiteit [dat] art. 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002. R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...)

De verwerende partij laat gelden dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter ontvankelijk doch ongegrond diende te worden verklaard.

Verzoekers vage beschouwingen kunnen duidelijk geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing, die geheel terecht werd genomen.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid oordeelde geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde ruime appreciatiebevoegdheid waarover hij beschikt inzake, dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond diende te worden verklaard.

De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels. Terwijl de bestreden beslissing ten genoegen van recht is gemotiveerd om te voldoen aan de formele motiveringsplicht waarvan verzoeker de schending inroept.

Verzoekers beschouwingen falen in rechte en in feite.

De uiteenzetting van verzoeker kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.”

4.3.1. De Raad benadrukt dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoekende partijen het genoemde inzicht verschaft en hen aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoekende partijen neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen kennen, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Waar verzoekende partijen nog verwijzen naar rechtspraak inzake de motivering van rechterlijke beslissingen en naar artikel 149 van de Grondwet, volstaat de vaststelling dat noch de aangehaalde rechtspraak, noch de aangehaalde wetsbepaling toepasselijk zijn op administratieve beslissingen, zodat dit onderdeel van het middel in casu niet dienstig is (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.529).

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals omschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

4.3.2. In de mate dat verzoekende partijen aangeven van oordeel te zijn dat de motieven waarop de bestreden beslissing gebaseerd is onjuist zijn, voeren zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in casu moet onderzocht worden in het kader van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet, zoals van kracht op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“§ 1 De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2 Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3 De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4 De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.

§ 5 De in § 1, vijfde lid, vermelde deskundigen worden benoemd door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De Koning stelt de procedureregels vast bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en bepaalt eveneens de wijze van bezoldiging van de in het eerste lid vermelde deskundigen.

§ 6 Artikel 458 van het Strafwetboek is van toepassing op de gemachtigde van de minister en de leden van zijn dienst wat betreft de medische gegevens waarvan zij in de uitoefening van hun ambt kennis krijgen."

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoekende partijen in hun aanvraag om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden aangaven dat derde verzoekende partij ernstige medische problemen heeft en hun stelling onderbouwden aan de hand van verschillende medische getuigschriften.

Verwerende partij stelt de ernst van de medische problemen van derde verzoekende partij niet in vraag, doch oordeelde dat er een adequate behandeling voor de aangevoerde pathologie beschikbaar en toegankelijk is in Armenië. Wat de beschikbaarheid van de vereiste medische zorgen betreft baseerde verwerende partij zich op een advies van een ambtenaar-geneesheer, die zich op zijn beurt baseerde op gegevens die terug te vinden zijn op verscheidene webpagina's. Verzoekende partijen weerleggen de bevindingen van verwerende partij, die steun vinden in de stukken van het administratief dossier, niet, maar houden voor dat het kwaliteitsniveau van de zorgverstrekking in Armenië niet hoog is. Hiermee tonen zij evenwel niet aan dat verwerende partij verkeerd oordeelde dat de vereiste opvolging en behandeling voor de aangehaalde medische problematiek wel degelijk beschikbaar zijn. In tegenstelling tot wat verzoekende partijen lijken te veronderstellen is in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bovendien niet vastgelegd dat verwerende partij dient na te gaan of de medische behandeling die in een bepaald land kan verstrekt worden van een bepaald niveau is. Voormelde bepaling voorziet slechts dat moet nagegaan worden of een adequate, en derhalve geschikte, behandeling mogelijk is. De Raad merkt op dat een ambtenaar-geneesheer vaststelde dat dit in voorliggende zaak het geval is. De uiteenzetting van verzoekende partijen laat ook niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing niet conform is aan de door hen aangehaalde rechtspraak van de Raad van State.

Verzoekende partijen verwijzen daarnaast nog naar een verslag van de Wereldgezondheidsorganisatie en een krantenartikel waaruit blijkt dat er in Armenië vaak niet kan genoten worden van gratis medische dienstverlening en dat er in de medische sector allerhande niet-officiële betalingen dienen te gebeuren. Zij betogen dat de nodige medische zorgen derhalve om financiële redenen voor hen niet toegankelijk zijn. Verzoekende partijen weerleggen met hun uiteenzetting echter de vaststelling van verwerende partij niet dat, aangezien zij zelf verklaarden twintigduizend dollar betaald te hebben om naar België te reizen, niet blijkt dat zij onvermogen zijn. Verwerende partij heeft tevens aangegeven dat verzoekende partijen, indien vereist, een beroep kunnen doen op hulp van familieleden en dat ook de Internationale Organisatie voor Migratie bijstand kan verlenen door middel van microkredieten. Ook deze gegevens betwisten of weerleggen verzoekende partijen niet.

De uiteenzetting van verzoekende partijen laat bijgevolg niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.3.3. Gelet op voorgaande vaststellingen kunnen verzoekende partijen ook niet gevolgd worden in hun bewering dat de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM schendt en zij dreigen onderworpen te worden aan foltering en of onmenselijke of vernederende behandelingen en straffen.

Verwerende partij wijst er trouwens terecht op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat een betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk).

Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het

koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK